

POSTANOWIENIE

11 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Karol Weitz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Władysław Pawlak

SSN Roman Trzaskowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 11 marca 2025 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej M. R. i D. R.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie

z 14 kwietnia 2021 r., XXVII Ca 1903/19,

w sprawie z wniosku Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich
z udziałem miasta stołecznego Warszawy, M. R., D. R.

oraz P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie

o wpis w Księdze Wieczystej nr [...] i zamknięcie ksiąg wieczystych [...]1, [...]2, [...]3,
[...]4, [...]5, [...]6,

1. oddala skargę kasacyjną;

**2. kosztami postępowania kasacyjnego obciąża M. R. i D. R.,
pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi
sądowemu.**

Władysław Pawlak

Karol Weitz

Roman Trzaskowski

UZASADNIENIE

Wnioskiem z 28 sierpnia 2018 r. Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich wystąpiła z żądaniem wpisu w dziale II księgi wieczystej [...] prawa własności na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy, z jednoczesnym zamknięciem ksiąg wieczystych prowadzonych dla lokali

wymienionych w decyzji Komisji z 2 sierpnia 2018 r. (lokale nr [...]) na mocy art. 40 ustawy z 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2021 r., poz. 795 – dalej „ustawa”).

Postanowieniem z 24 października 2018 r. referendarz sądowy oddalił wniosek Komisji.

Komisja 9 listopada 2018 r. złożyła skargę na orzeczenie referendarza Sądowego.

Postanowieniem z 10 maja 2019 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie uwzględnił wniosek Komisji z 28 sierpnia 2018 r., dokonując zmian zgodnie z jego treścią.

Apelację od tego postanowienia wnieśli uczestnicy M. R. i D. R.

Postanowieniem z 14 kwietnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił apelację. Sąd wskazał, że zgodnie z art 40 ust. 1 ustawy, decyzja, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2.3 lub 3a oraz ust. 3 ustawy stanowi podstawę wykreślenia w księdze wieczystej wpisu dokonanego w oparciu o m.in. uchyloną decyzję reprivatyzacyjną, lub na podstawie aktu notarialnego sporządzonego z uwzględnieniem tejże uchylonej decyzji reprivatyzacyjnej albo dokonanych po tym wpisie wpisów użytkowania wieczystego lub własności nieruchomości oraz stanowi podstawę wpisania jako właściciela odpowiednio: m.st. Warszawy albo Skarbu Państwa. Przepis art. 40 ust. 1 zawiera odesłanie do art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy, zgodnie z którym w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 k.p.a. lub w przepisach szczególnych. Wynika stąd, że podstawę wykreślenia wpisu i wpisania jako właściciela m.st. Warszawy albo Skarbu Państwa stanowi nie tylko decyzja Komisji uchylająca decyzję reprivatyzacyjną, ale - przez odesłanie do art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy – również decyzja Komisji stwierdzająca nieważność decyzji reprivatyzacyjnej z powodów wskazanych w art. 156 k.p.a.

Skargę kasacyjną od postanowienia z 14 kwietnia 2021 r. wywiedli uczestnicy M. R. i D. R.. Zarzucili naruszenie art. 40 ust. 1 ustawy i na tej podstawie

wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący zarzucili, że naruszenie art. 40 ust. 1 ustawy polegało na tym, że Sąd drugiej instancji uznał błędnie, że akt stwierdzający nieważność decyzji reprivatyzacyjnej niesie za sobą tożsame konsekwencje jak akt uchylający taką decyzję i że oba rodzaje aktów stanowią na gruncie ustawy podstawę dokonania odpowiednich zmian w księgach wieczystych.

Zestawienie odesłania w art. 40 ust. 1 do art. 29 ust. 1 pkt 2-3 ustawy z treścią objętego tym odesłaniem art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy, w którym mowa o decyzji Komisji stwierdzającej nieważność decyzji reprivatyzacyjnej z powodów określonych w art. 156 k.p.a., jednoznacznie przesądza o tym, że podstawę wykreślenia wpisu w księdze wieczystej stanowi również decyzja Komisji stwierdzająca nieważność decyzji reprivatyzacyjnej. Wniosek ten prowadzi do konkluzji, że zarzut naruszenia art. 40 ust. 1 ustawy pozbawiony jest podstaw, a skarga kasacyjna jako bezzasadna musiała podlegać oddaleniu.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ oraz art. 108 § 1 i 2 w związku z art. 13 § 2 a także art. 520 § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Władysław Pawlak Karol Weitz Roman Trzaskowski

[r.g.]

[a.ł.]